

МОЛИТВА ИПОСТАСНОМ ЛОГОСУ ОЧЕВОМ¹

Преподобни Калистос Ангеликудис

О, свесвети ипостасни Логосе Очев и Мудрости и Сило! Како да усхвалим, Господе, славу Твоју неприступну; како да опевам бескрајну доброту Твоју, будући да сам човек ума ограниченог! Опеваћу пак и прославићу оно што је доступно, не би ли дошао у осећај славе и доброту Твоје и душа се моја прилепила, свом силом својом, за Тебе.

Чувши Те уплашићу се, а потом ћу се, Тебе ради, од свега удаљити, сагласно Пророку који је рекао: *«Господе, чух за Тебе и уплаших се, разумех дела Твоја и дођох у занос».*

Ти си, највиши и непојмљиви Логосе, покуцао на врата, и чувши Те, невеста из *Песме над песмама*, срце њено затрепери за Тобом, и у иступљењу тражаше, ходајући, да Те види, и клицаше: *«Покажи ми лице Своје, дај да чујем глас Твој; јер лице је твоје лепо и глас је твој сладак».* Беше јој заиста мило да говори оно што и Јов говораше: *«Прво слушах о Теби ушима својим, а сада Те видех очима својим».* Као што те слушах, Господе, као Слово и Мудрост, тако те и видех као Светлост истиниту, која просвећује свакога човека који долази на свет; Светлост просвећујућа, одасвуд првојављено сагледавана.

Будући да си Ти умно Сунце правде, на неизрецив начин просвећујеш онога ко благодарећи врлинама својим гледа Бога и божанске ствари, са надсветском љубављу, да би блажено видео божанске и натприродне стварности. Зато и Јован јасно проповеда: *«И видесмо славу Његову, славу као Јединороднога од Оца, пун благодати и истине».* Као истински Бог истинска си и Светлост, као што опет Јован сведочи, зато они који су примили од пуноће Твоје, по неизрецивом дару, неизразиви Господе, јасно кличу да си Ти Бог, Који је рекао да заблиста светлост из таме, заблистао у срцима нашим; и блисташ на начин неизрецив и преоблиставаш светлошћу Својом, да би учинио да видимо натприродне и надсветске ствари наднебесне благодати и истине и да се на чудесан начин наслађујемо.

Зато Те, по човекољубљу Твом, поимамо, не само слухом или видом, него и додиром, као што говори Ученик, који на прса Твоја главу положи: *«Оно што чусмо, што очима својим видесмо, што сагледасмо и руке наше опипаше, о Логосу живота».*

---

¹ Молитва Ипостасном Логосу Очевом представља 64. поглавље списка *О молитви*, Преподобног Калиста Патријарха (14. век). Поглавље носи поднаслов: *О томе да Бог из човекољубља постаје појмљив свим умним чулима*. Превод је учињен из 4. тома *Добротољубља*, издање „АСТНР“, Атина.

Будући да постајеш и одећа вернима, успокојавајући Своје једном за свагда, видно је да долазиш, Добри, и у умни и боготворни додир са њима. Јер они који су имали среће да поверују и крсте се у име Твоје, имали су још већу срећу, да се одену у Тебе, штедри, као што пише Павле, најсвештенији проповедник истине. Исто и Исаија, велегласна пророчка труба, беше испуњен радошћу у души због Бога Оца и Господа, јер га је оденуо предивно у Тебе, одећу спасења, и надумно му обукао Тебе, огртач радости. Јер када богопријемчив човек види Тебе, незалазну и најнатприроднију светлост, како га обујима, колику, дакле, радост и весеље он осећа, препознавши је као своје спасење, а Ти си спасење.

Својом бескрајном љубављу постајеш осетан још и умном чулу мириса, када је оно здраво по вери; и тада веома чудесно успокојаваш Своје, који Те појањем славослове, говорећи: *«Име твоје миомирише као мирис проливен»*, и проповедају и другима да је *«Драги мој као јабука красан на поглед и миомирисан мирисом и сладак укусом, и нарџ мој пусти миомирисни мирис свој»*. Зато је и Павле, оденут у Тебе, говорио: *«Ми смо Христов миомирис»*.

Ти пак и јело постајеш вернима и вечера, истинска храна и пиће души, и дајеш живот и преславно храниш и развијаш подобно и радујеш тајно онога ко се причешћује Тобом. То је доживео и свештени пророк Давид, окусивши Те дејством Божијим, те говораше другима: *«Окусите и видите да је добар Господ»*. Јер Ти си на призор као јабука, али и као неопходна храна, коју ће јести сиромашни и наситити се, *«сиромашни духом»*, смиреноумни, и због Твог предивног укуса, прославиће Те, Господе, они који Те непрестано траже, не би ли Те нашли за храну себи. Јер из изобиља животворне силе Твоје прелива се света храна и пиће, и у векове векова живеће душе оних, који Те имају за храну себи. Будући вечан и непропадљив, Ти оне који те једу чиниш непропадљивима и, превеликим дејством природе Своје, водиш их у вечност.

Стога, по бескрајној доброты Својој, која је виновник сваког добра и преблаготворна, зовеш и призиваш словесне људе, говорећи: *«Ходите, једите од хлеба мога и пијте вина, које сам вам припремио»*, назвавши Себе светим хлебом; јер другде кажеш: *«Ја сам хлеб живота»*, и *«Мене напустише, извор живота»*; и предлажеш Своје најсвештеније тело и крв, за храну и пиће њихово. Тако свим умним чулима храниш и већма орадошћујеш Своје, човекољубиви Господе, и постајеш за њих светлост и живот и сваковрсна наслада надсуштаствених красота и добара.

Благословен си, Господе, небесна духовна Манно, која храни бескрајна мноштва. Слава неизрецивој љубави Твојој према нама, Владико, и неизразивом милосрђу и дуготрпљењу Твоме. Амин.